

tror jeg, at Bestemmelsen er noget for vidt-gaaende. Den ærede Ordsfører for Forslags-stillerne bemærkede, og vistnok fuldstændig med Rette, at det, der tilsigtes og forhaabentlig ogsaa vil kunne opnåas ved Lovforslagets Bestemmelser, er at give en Garanti for, at den Fjerding eller Fjstuge, hvorpaa der staar dette Nationalmærke, ogsaa indeholder ægte Varer, er ægte dansk Smør, at der ikke er iblandet noget Smør, som ikke er tilvirket i Danmark. Det er en Garanti, som vistnok vil have sin Betydning, men paa den anden Side kan der maaske deri ligge en Fare for Loven i den Retning, at det kan medvirke til, at man ikke benytter en saadan Lov. Det er selvfølgelig kun en Garanti for, at det er dansk Smør, som er i Fjstagen, som Nationalmærket giver; derimod giver det ingen Garanti for, hvor godt eller mindre godt dette danske Smør er. Man kan altsaa til England oversende gammelt overgemt Smør med Nationalmærket paa — hvilket er en Ubefaling; naar blot dette danske Smør, som er overgemt eller har andre Mangler, i Virkeligheden er tilvirket i Danmark alene, saa har man ikke nogen Risiko, men handler fuldkommen berettiget. Der kan imidlertid tænkes den Mulighed — jeg siger ikke, at den vil indtræde, jeg skal kun gøre opmærksom derpaa som en Mulighed — at man benytter Nationalmærket til netop at sende saadanne mindre gode overgemte Varer over til England, hvilke saa Mærket skal anbefale, medens Varerne i Virkeligheden ikke anbefale sig. Dette er nu ikke Meningen og vilde ganske stride mod Hensigten med Lovforslaget. Skulde altsaa noget bevirke, at Lovforslaget, som er fakultativt, ikke bliver brugt af dem, som handle med det bedste Smør, forekommer det mig, at det blandt andet kunde være den Mislighed, som jeg nu har omtalt. Det kan jo maaske — jeg haaber det ikke — udvikle sig saaledes, at man benytter Nationalmærket til Smør, som ikke kan anbefales paa nogen anden Maade og navnlig ikke ved Producentens Mærke. — Der er en Bestemmelse i Lovforslagets § 5, som gaar ud paa, at den, som ikke retter sig efter Lovens Bestemmelser og bruger Nationalmærket, hvor han ikke er berettiget dertil, skal anses skyldig i Bedrageri og straffes med Fængsel samt med Konfiskation af det paagældende Smør, hvorhos hans Navn og de med Forbrydelsen forbundne Omstændigheder offentliggøres. Jeg tror, at der er en lille, om jeg saa maa sige, juridisk Misforstaaelse i disse Udtryk. Man kan naturligvis sætte en Straf for den Forseelse, der omtales, og man kan jo derfor sætte, om man

vil, en Straf af Fængsel i Forbindelse med Konfiskation og Offentliggørelse af Navnet og af de nærmere Omstændigheder i Aviserne. Men ved at sige, at han anses for skyldig i Bedrageri, udtrykker man, i det mindste efter almindeligt Sprogbrug, at han forskylder den Straf, der er foreskrevet for Bedrageri og da navnlig den, der er foreskrevet i den almindelige Lovgivning i almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866. Men Bedrageristrafpen, navnlig den almindelige Bedrageristraf, er ikke den, som her er anvendt. Bedrageristrafpen er, som bekendt, naar der ikke er Tale om undtaget Bedrageri, Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage som Minimum og op til 2 Mars Strafarbejde. Her ser man ganske vist, at der nævnes Fængsel, men dette kan altsaa gaa ned under 5 Dages Vand og Brød, nemlig til kortere Fængsel paa Vand og Brød, til Fængsel paa sædvanlig Fangerkost eller simpelt Fængsel. Straffen er altsaa lavere end den almindelige Bedrageristraf baade med Hensyn til Minimum og med Hensyn til Maksimum, idet 2 Mars Strafarbejde eller overhovedet Straffearbejde ikke i juridisk Forstand kommer ind under Begrebet Fængsel. Til Begrebet Fængsel hører som bekendt simpelt Fængsel, Fængsel paa sædvanlig Fangerkost, Statsfængsel og Fængsel paa Vand og Brød, men Strafarbejde hører i juridisk Forstand efter Straffeloven ikke ind under Fængsel. Det, som jeg her har gjort opmærksom paa, vil selvfølgelig let kunne rettes i Udvalget eller ved Lovens videre Behandling, men jeg har dog ikke villet undlade at gøre opmærksom paa, at der her synes at være en Modsigelse til Stede eller lidt mindre Behændighed i Henseende til den juridiske Affattelse. — Der er endnu et Spørgsmaal tilbage, som det forekommer mig burde klares i Lovforslaget, og det er, hvad der forstaaes ved Forhandlere. Der er flere Gange i Lovforslaget Tale om den, der forhandler Smør. Er Producenten at betragte som Forhandler? Han handler jo med det. Er det Meningen, at Producenterne ogsaa skulle føre disse Bøger? Det er det maaske. Men senere staar der — det er i § 5 — at dersom det er en, der har „Handelsforretning med Smør, straffes han i Gentagelsesstilsælde tillige med Tab af sin Handelsberettigelse.“ Der er der aabenbart ikke sigtet til Producenten. Om man nu kan kalde den, som producerer Smør, som f. Eks. en Herregaard, et Andelsmejeri eller en enkelt Gaard, for handlende i den Forstand, Loven mener, tror jeg, trænger til nogen nærmere Bestemmelse og Klaring. — Endelig er der i § 12 talt om, at Margarines